

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 653/2014**z dnia 15 maja 2014 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 w odniesieniu do elektronicznej identyfikacji bydła i etykietowania mięsa wołowego**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 i art. 168 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W 1997 r. rozporządzeniem Rady (WE) nr 820/97 ⁽³⁾ wzmocniono przepisy Unii dotyczące identyfikacji i identyfikowalności bydła w kontekście epidemii gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) i związanej z nią zwiększonej potrzeby śledzenia pochodzenia zwierząt i ich przemieszczeń przy użyciu „zwykłych kolczyków”.
- (2) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1760/2000 ⁽⁴⁾ przewidziano stworzenie przez każde państwo członkowskie systemu identyfikacji i rejestracji bydła zgodnie z tym rozporządzeniem.
- (3) Rozporządzeniem (WE) nr 1760/2000 ustanowiono system identyfikacji i rejestracji bydła obejmujący stosowanie kolczyków umieszczanych na obu uszach każdego zwierzęcia, komputerowe bazy danych, paszporty zwierząt oraz indywidualne rejestry prowadzone w każdym gospodarstwie.
- (4) Prześledzenie pochodzenia mięsa wołowego poprzez identyfikację i rejestrację jest warunkiem wstępnym określania pochodzenia na etykietach w całym łańcuchu żywnościowym. Środki te zapewniają ochronę konsumentów i zdrowia publicznego oraz sprzyjają zwiększaniu zaufania konsumentów.
- (5) W komunikacie Komisji z dnia 22 października 2009 r. zatytułowanym „Program działań na rzecz zmniejszenia obciążeń administracyjnych w UE – Sektorowe plany zmniejszenia obciążeń i działania w 2009 r.” rozporządzenie (WE) nr 1760/2000, a w szczególności jego przepisy dotyczące systemów identyfikacji bydła i dobrowolnego etykietowania mięsa wołowego, wymieniono jako określające obowiązki dotyczące informowania o szczególnym znaczeniu, jeżeli chodzi o obciążenia wynikające z tego dla przedsiębiorstw.

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 31.7.2012, s. 144.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 2 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 6 maja 2014 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 z dnia 21 kwietnia 1997 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące znakowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego (Dz.U. L 117 z 7.5.1997, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204 z 11.8.2000, s. 1).

- (6) Stosowanie systemów identyfikacji elektronicznej mogłoby usprawnić procesy dotyczące identyfikowalności dzięki automatycznemu i dokładniejszemu odczytowi i zapisowi w rejestrze gospodarstwa. Ponadto umożliwiłoby ono automatyczne zgłaszanie przemieszczeń zwierząt do komputerowej bazy danych, a tym samym zwiększenie szybkości działania, wiarygodności i dokładności systemu identyfikowalności. Stosowanie systemów identyfikacji elektronicznej usprawniłoby również zarządzanie niektórymi płatnościami bezpośrednimi dla rolników.
- (7) Systemy identyfikacji elektronicznej z zastosowaniem identyfikacji radiowej znacznie ulepszone w ciągu ostatnich dziesięciu lat. Technologia ta umożliwia szybszy i dokładniejszy odczyt indywidualnych kodów identyfikacyjnych zwierząt bezpośrednio w systemach przetwarzania danych. Powoduje to skrócenie czasu potrzebnego na wykrycie potencjalnie zakażonych zwierząt lub żywności, co z kolei prowadzi do zwiększenia wiarygodności baz danych i zwiększenia możliwości szybkiej reakcji w przypadku wystąpienia ognisk choroby, przy obniżeniu kosztów pracy, nawet jeśli wiąże się to ze zwiększeniem kosztów wyposażenia.
- (8) W niniejszym rozporządzeniu uwzględniono fakt, że systemy identyfikacji elektronicznej wprowadzono już w Unii w odniesieniu do zwierząt należących do gatunków innych niż bydło, czego przykładem może być obowiązkowy system stosowany w przypadku owiec i kóz.
- (9) Biorąc pod uwagę postępy technologiczne w zakresie systemów identyfikacji elektronicznej, kilka państw członkowskich podjęło decyzję o dobrowolnym rozpoczęciu wdrażania systemu identyfikacji elektronicznej bydła. Inicjatywy te mogą prowadzić do stworzenia różnych systemów w poszczególnych państwach członkowskich lub przez zainteresowane strony. Stworzenie różnych systemów utrudniłoby późniejszą harmonizację norm technicznych w Unii. Należy zapewnić interoperacyjność systemów identyfikacji elektronicznej w państwach członkowskich oraz ich zgodność z odnośnymi normami ISO lub innymi międzynarodowymi normami technicznymi przyjętymi przez uznane organizacje międzynarodowe określające normy, przy założeniu, że te międzynarodowe normy są w stanie zagwarantować co najmniej wyższy poziom skuteczności niż normy ISO.
- (10) W sprawozdaniu Komisji z dnia 25 stycznia 2005 r. w sprawie możliwości wprowadzenia elektronicznej identyfikacji bydła wykazano, że technologia identyfikacji radiowej jest rozwinięta w stopniu umożliwiającym już jej zastosowanie w praktyce. W sprawozdaniu tym stwierdzono również, że wysoce pożądane jest stopniowe przechodzenie na system elektronicznej identyfikacji bydła w Unii, ponieważ, obok innych korzyści, przyczyniłoby się to do zmniejszenia obciążenia administracyjnego.
- (11) Zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 10 września 2008 r. zatytułowanym „Plan działania w celu wdrożenia strategii UE w zakresie zdrowia zwierząt”, wprowadzając systemy identyfikacji elektronicznej, Komisja ma uprościć obowiązki dotyczące informowania, związane między innymi z rejestrami gospodarstw i z paszportami zwierząt.
- (12) W komunikacie Komisji z dnia 19 września 2007 r. zatytułowanym „Nowa strategia Unii Europejskiej w zakresie zdrowia zwierząt (2007–2013) – »Lepiej zapobiegać niż leczyć«” zaproponowano, aby rozważyć wprowadzenie systemu elektronicznej identyfikacji bydła jako możliwego usprawnienia obecnie stosowanego w Unii systemu identyfikacji i rejestracji w celu uproszczenia obowiązków dotyczących informowania, takich jak związane z rejestrami gospodarstw i z paszportami zwierząt, oraz zasugerowano wprowadzenie wymiany elektronicznych paszportów bydła. Wymiana ta umożliwiłaby wprowadzenie systemu identyfikacji elektronicznej przy wprowadzaniu danych w czasie rzeczywistym. Wymiana taka wiązałaby się ze znaczną oszczędnością kosztów i starań właściwych władz państw członkowskich i innych zainteresowanych stron oraz z ograniczeniem nakładu pracy przy wprowadzaniu danych zawartych w paszportach zwierząt do komputerowych baz danych. Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z tą inicjatywą.
- (13) W związku z tym oczekuje się, że niniejsze rozporządzenie przyczyni się do osiągnięcia niektórych kluczowych celów najważniejszych strategii Unii, między innymi strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu, poprzez zwiększenie wzrostu gospodarczego, spójności i konkurencyjności.
- (14) Niektóre państwa trzecie ustanowiły już przepisy umożliwiające stosowanie zaawansowanych technologii identyfikacji elektronicznej. Unia powinna ustanowić podobne przepisy w celu ułatwienia handlu i zwiększenia konkurencyjności sektora.

- (15) W świetle rozwoju technologicznego, który doprowadził do powstania nowych rodzajów identyfikatorów elektronicznych, należy rozszerzyć zakres środków identyfikacji określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000, aby umożliwić stosowanie identyfikatorów elektronicznych jako oficjalnych środków identyfikacji. Ponieważ wprowadzenie w życie odpowiednich przepisów pociąga za sobą znaczne inwestycje, konieczne jest ustanowienie pięcioletniego okresu przejściowego dającego państwom członkowskim czas niezbędny do przygotowania się na nie. W trakcie tego okresu przejściowego zwykle kolczyki będą nadal stanowić jedyny oficjalny środek identyfikacji bydła.
- (16) Wprowadzenie obowiązku stosowania systemu identyfikacji elektronicznej w całej Unii mogłoby mieć negatywny wpływ ekonomiczny na niektóre podmioty gospodarcze. W związku z tym, gdy identyfikacja elektroniczna stanie się jednym z oficjalnych środków identyfikacji, jej stosowanie przez posiadaczy powinno być dobrowolne. W ramach takiego dobrowolnego systemu identyfikację elektroniczną wybieraliby posiadacze, którzy mogliby czerpać z tego korzyści ekonomiczne, podczas gdy inni powinni nadal mieć możliwość identyfikowania swoich zwierząt za pomocą dwóch zwykłych kolczyków.
- (17) W państwach członkowskich istnieją bardzo różne systemy gospodarskie, praktyki gospodarki rolnej i sposoby organizacji sektora. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia na swoich terytoriach obowiązku stosowania identyfikacji elektronicznej wyłącznie w razie, gdy uznają to za stosowne, po rozważeniu wszystkich powyższych czynników, w tym następstw dla drobnych rolników, i po zasięgnięciu opinii organizacji reprezentujących sektor hodowli bydła. W trakcie przemieszczania zwierząt do celów handlu wewnątrz Unii obowiązek identyfikacji elektronicznej każdej sztuki bydła powinien spoczywać na państwie członkowskim, które wprowadziło na swoim terytorium obowiązek stosowania identyfikacji elektronicznej. Nie powinno to oznaczać, że to państwo członkowskie jest zobowiązane do ponownej identyfikacji zwierząt, które zostały już zidentyfikowane elektronicznie w państwie członkowskim wysyłki.
- (18) Zwierzęta i mięso dostarczane na terytorium Unii z państw trzecich powinny być objęte wymogami w zakresie identyfikacji i identyfikowalności, zapewniającymi równoważny poziom ochrony.
- (19) Żywe zwierzęta przywożone do Unii z państw trzecich powinny podlegać od momentu ich przybycia takim samym wymogom w zakresie identyfikacji, jakie mają zastosowanie do zwierząt urodzonych na terytorium Unii.
- (20) Na obu oficjalnych środkach identyfikacji przypisanych jednemu zwierzęciu powinno się umieszczać taki sam kod identyfikacyjny. Jednak w trakcie początkowej fazy dostosowywania do stosowania identyfikatorów elektronicznych jako oficjalnych środków identyfikacji nie można wykluczyć, że w niektórych przypadkach techniczne ograniczenia dotyczące konfiguracji pierwotnego kodu identyfikacyjnego zwierzęcia mogłyby uniemożliwić odtworzenie tego kodu w identyfikatorze elektronicznym. Mogłoby to wystąpić, gdyby niemożliwe było przekonwertowanie znaków tworzących istniejący kod identyfikacyjny zwierzęcia na format elektroniczny. Dlatego też należy wprowadzić szczególne odstępstwa przejściowe, aby umożliwić stosowanie identyfikatorów elektronicznych również u tych zwierząt, pod warunkiem że zapewniona zostanie pełna identyfikowalność oraz możliwa będzie indywidualna identyfikacja zwierząt, łącznie z gospodarstwem, w którym te zwierzęta się urodziły.
- (21) W rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000 przewidziano, że właściwa władza wydaje paszport dla każdego zwierzęcia, które podlega identyfikacji zgodnie z tym rozporządzeniem. Stanowi to dla państw członkowskich znaczne obciążenie administracyjne. Właściwe władze państw członkowskich mają obowiązek stworzenia komputerowych baz danych zgodnie z art. 14 i 18 dyrektywy Rady 64/432/EWG⁽¹⁾. Ponieważ te bazy danych musiały być w pełni uruchomione od dnia 31 grudnia 1999 r., powinny one w wystarczającym stopniu zapewnić identyfikowalność przemieszczeń bydła na terytoriach krajowych. W związku z tym paszporty powinno się wydawać wyłącznie dla zwierząt przeznaczonych do handlu wewnątrz Unii. Niniejsze rozporządzenie nie powinno jednak wykluczać istnienia przepisów krajowych dotyczących wydawania paszportów dla zwierząt nieprzeznaczonych do handlu wewnątrz Unii.
- (22) BOVEX, pilotażowy projekt wymiany paszportów bydła między państwami członkowskimi, został uruchomiony przez Komisję w celu ułatwienia wymiany danych między państwami członkowskimi, a jednocześnie w celu zapewnienia identyfikowalności zwierząt w trakcie ich przemieszczania wewnątrz Unii. Gdy wymiana danych

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrz wspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. 121 z 29.7.1964, s. 1977/64).

między krajowymi komputerowymi bazami danych będzie w pełni wykonalna, wymóg dotyczący wydawania paszportów zwierząt w formie papierowej nie powinien mieć dłużej zastosowania do zwierząt przeznaczonych do przemieszczenia wewnątrz Unii. Powinno się to przyczynić do zmniejszenia obciążenia administracyjnego państw członkowskich i podmiotów gospodarczych.

- (23) W tytule II sekcja II rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 określono zasady dotyczące dobrowolnego systemu etykietowania mięsa wołowego, zgodnie z którymi właściwa władza danego państwa członkowskiego zatwierdza niektóre wykazy informacji umieszczanych na opakowaniach. Obciążenie administracyjne i koszty ponoszone przez państwa członkowskie i podmioty gospodarcze w związku ze stosowaniem tego systemu nie są proporcjonalne do korzyści wynikających z jego stosowania. Ponieważ po przyjęciu tego rozporządzenia weszły w życie nowe przepisy, szczególnie przepisy dotyczące systemu dobrowolnego etykietowania stały się zbędne i w związku z tym należy je uchylić. Nie oznacza to jednak negowania prawa podmiotów gospodarczych do informowania konsumentów za pomocą dobrowolnego etykietowania o właściwościach mięsa oraz prawa konsumentów do otrzymywania możliwych do sprawdzenia informacji. W konsekwencji, podobnie jak w przypadku innych rodzajów mięsa, informacje na temat żywności dotyczące miejsca wołowego wykraczające poza obowiązkowe etykietowanie powinny być zgodne z przepisami obowiązującego prawodawstwa horyzontalnego, w tym z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 ⁽¹⁾.
- (24) Aby zapobiec ryzyku oszustw w zakresie etykietowania mięsa oraz z myślą o ochronie europejskich konsumentów, mające zastosowanie kontrole i kary powinny mieć dostatecznie odstraszający skutek.
- (25) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011 Komisja przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące obowiązkowego podawania państwa lub miejsca pochodzenia mięsa wykorzystanego jako składnik. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu miał towarzyszyć wniosek ustawodawczy mający na celu zapewnienie większej przejrzystości w całym łańcuchu dostaw mięsa i lepszego informowania europejskich konsumentów. Biorąc pod uwagę niedawne problemy związane z etykietowaniem produktów mięsnych, które negatywnie wpłynęły na funkcjonowanie łańcucha żywnościowego, Parlament Europejski i Rada oczekiwały, że sprawozdanie to zostanie przyjęte w możliwie najkrótszym terminie w drugiej połowie 2013 r. i zostało ono ostatecznie przyjęte dnia 17 grudnia 2013 r.
- (26) W związku z wejściem w życie Traktatu z Lizbony uprawnienia przyznane Komisji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1760/2000 należy dostosować do art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (27) W celu zapewnienia stosowania przepisów niezbędnych do właściwego funkcjonowania systemów identyfikacji, rejestracji i identyfikowalności bydła i mięsa wołowego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do wymogów dotyczących alternatywnych środków identyfikacji bydła; szczególnych okoliczności, w których państwa członkowskie mogą przedłużać maksymalne terminy umieszczenia środków identyfikacji; danych wymienianych między komputerowymi bazami danych państw członkowskich; terminów dotyczących niektórych obowiązków w zakresie informowania; wymogów dotyczących środków identyfikacji; dodawania środków identyfikacji do wykazu zawartego w załączniku I; przepisów dotyczących informacji z komputerowej bazy danych umieszczanych w paszportach zwierząt i w indywidualnych rejestrach prowadzonych w każdym gospodarstwie; identyfikacji i rejestracji przemieszczeń bydła w celu sezonowego wypasu wyłącznie z transhumancją; zasad dotyczących etykietowania niektórych produktów, które powinny być zgodne z przepisami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000; przepisów dotyczących etykietowania w odniesieniu do uproszczonego przedstawiania informacji na temat pochodzenia w przypadku bardzo krótkiego pobytu zwierzęcia w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, w którym się urodziło lub w którym dokonano uboju; oraz definicji i wymogów mających zastosowanie do terminów lub kategorii terminów, które można umieścić na etykietach paczkowanego, świeżego i mrożonego, mięsa wołowego i cielęcego. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

- (28) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 w odniesieniu do rejestracji gospodarstw stosujących alternatywne środki identyfikacji; warunków technicznych i szczegółowego trybu wymiany danych między komputerowymi bazami danych państw członkowskich; uznania faktu pełnego uruchomienia systemów wymiany danych; formy i konstrukcji środków identyfikacji; procedur i norm technicznych w zakresie wdrażania systemów identyfikacji elektronicznej; zasad dotyczących konfiguracji kodu identyfikacyjnego, maksymalnego rozmiaru i składu niektórych grup zwierząt należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (29) Wykonanie niniejszego rozporządzenia należy monitorować. W konsekwencji najpóźniej po upływie pięciu lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w przypadku przepisów dotyczących dobrowolnego etykietowania mięsa wołowego oraz najpóźniej po upływie dziewięciu lat w przypadku przepisów dotyczących identyfikacji elektronicznej Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie dwa sprawozdania dotyczące zarówno wykonania niniejszego rozporządzenia, jak i technicznej i ekonomicznej wykonalności wprowadzenia obowiązkowej identyfikacji elektronicznej na całym terytorium Unii. W razie potrzeby tym sprawozdaniom powinny towarzyszyć odpowiednie wnioski ustawodawcze.
- (30) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1760/2000,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 ust. 2 skreśla się zdanie drugie;
- 2) art. 2 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„— »zwierzę« oznacza sztukę bydła w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 64/432/EWG, w tym zwierzęta biorące udział w imprezach kulturalnych i sportowych;”;

- 3) art. 3 akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) środki identyfikacji mające na celu indywidualną identyfikację zwierząt;”;

- 4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Obowiązek identyfikacji zwierząt

1. Wszystkie zwierzęta w gospodarstwie identyfikuje się przy użyciu co najmniej dwóch środków identyfikacji wymienionych w załączniku I i zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie ust. 3 oraz zatwierdzonych przez właściwą władzę. Przynajmniej jeden ze środków identyfikacji jest widoczny i jest na nim umieszczony widoczny kod identyfikacyjny.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do zwierząt urodzonych przed dniem 1 stycznia 1998 r. i nieprzeznaczonych do handlu wewnątrz Unii. Zwierzęta te muszą być identyfikowane za pomocą co najmniej jednego środka identyfikacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

W celu zapewnienia dostosowania do postępu technicznego Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych dotyczących dodania środków identyfikacji do wykazu zawartego w załączniku I, przy jednoczesnym zapewnieniu ich interoperacyjności.

Środki identyfikacji przydziela się gospodarstwu, rozprawdza i umieszcza na zwierzętach w sposób określony przez właściwą władzę.

Na obu środkach identyfikacji dozwolonych zgodnie z aktami delegowanymi i wykonawczymi przyjętymi na podstawie ust. 3 i niniejszego ustępu, umieszczonych na jednym zwierzęciu, umieszcza się taki sam niepowtarzalny kod identyfikacyjny umożliwiający, w połączeniu z rejestracją zwierząt, dokonanie indywidualnej identyfikacji każdego zwierzęcia oraz gospodarstwa, w którym się ono urodziło.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, w przypadku gdy znaki tworzące kod identyfikacyjny zwierzęcia nie umożliwiają zastosowania identyfikatora elektronicznego z takim samym niepowtarzalnym kodem identyfikacyjnym, dane państwo członkowskie może – pod nadzorem swojej właściwej władzy – zezwolić na umieszczenie na drugim środku identyfikacji innego kodu, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) zwierzę urodziło się przed dniem wejścia w życie aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 3 akapit drugi lit. c);
- b) zapewniona jest pełna identyfikowalność;
- c) możliwa jest indywidualna identyfikacja zwierzęcia, łącznie z gospodarstwem, w którym zwierzę się urodziło;
- d) zwierzę nie jest przeznaczone do handlu wewnątrz Unii.

3. W celu zapewnienia odpowiedniej identyfikowalności i dostosowania do postępu technicznego oraz optymalnego funkcjonowania systemu identyfikacji Komisja przyjmuje zgodnie z art. 22b akty delegowane dotyczące wymogów w zakresie środków identyfikacji określonych w załączniku I oraz środki przejściowe wymagane do wprowadzenia danego środka identyfikacji.

Na podstawie odnośnych norm ISO lub innych międzynarodowych norm technicznych przyjętych przez uznane organizacje międzynarodowe określające normy, przy założeniu że te międzynarodowe normy są w stanie zagwarantować co najmniej wyższy poziom skuteczności i wiarygodności niż normy ISO, Komisja ustanawia w drodze aktów wykonawczych niezbędne zasady dotyczące:

- a) formy i konstrukcji środków identyfikacji;
- b) procedur technicznych dotyczących systemu identyfikacji elektronicznej bydła; oraz
- c) konfiguracji kodu identyfikacyjnego.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

4. Od dnia 18 lipca 2019 r. państwa członkowskie zapewniają istnienie niezbędnej infrastruktury do celów przeprowadzania identyfikacji zwierząt za pomocą identyfikatora elektronicznego jako jednego z oficjalnych środków identyfikacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Od dnia 18 lipca 2019 r. państwa członkowskie mogą wprowadzać przepisy krajowe nakładające obowiązek stosowania identyfikatora elektronicznego jako jednego z dwóch środków identyfikacji, o których mowa w ust. 1.

Państwa członkowskie korzystające z możliwości, o której mowa w akapicie drugim, przekazują Komisji tekst takich przepisów krajowych i udostępniają tę informację w internecie. Komisja wspiera państwa członkowskie w podawaniu tej informacji do wiadomości publicznej, tworząc na swojej stronie internetowej łącza do odpowiednich stron internetowych państw członkowskich.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 bydło przeznaczone do udziału w imprezach kulturalnych i sportowych innych niż targi i wystawy może być identyfikowane za pomocą alternatywnych środków identyfikacji spełniających normy równoważne z normami określonymi w ust. 1.

Gospodarstwa stosujące alternatywne środki identyfikacji, o których mowa w akapicie pierwszym, rejestruje się w komputerowej bazie danych przewidzianej w art. 5.

Komisja określa niezbędne zasady dotyczące takiej rejestracji w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

W celu zapewnienia identyfikowalności opartej na normach w zakresie identyfikacji równoważnych z normami przewidzianymi w ust. 1 Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych dotyczących wymogów w zakresie alternatywnych środków identyfikacji, o których mowa w akapicie pierwszym, w tym środków przejściowych wymaganych do ich wprowadzenia.

Komisja może ustanowić w drodze aktów wykonawczych zasady dotyczące formatu i konstrukcji alternatywnych środków identyfikacji, o których mowa w akapicie pierwszym, w tym środki przejściowe wymagane do ich wprowadzenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

6. Państwa członkowskie informują siebie nawzajem oraz Komisję o wzorcu środków identyfikacji używanych na ich terytoriach. Państwa członkowskie udostępniają tę informację w internecie. Komisja wspiera państwa członkowskie w podawaniu tej informacji do wiadomości publicznej, tworząc na swojej stronie internetowej łącza do odpowiednich stron internetowych państw członkowskich.”;

5) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Termin umieszczenia środków identyfikacji

1. Środki identyfikacji przewidziane w art. 4 ust. 1 umieszcza się na zwierzęciu przed upływem maksymalnego terminu, który określa państwo członkowskie, w którym to zwierzę się urodziło. Maksymalny termin oblicza się od dnia narodzin zwierzęcia i nie może on przekroczyć 20 dni.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, ze względów związanych z rozwojem fizjologicznym zwierząt, termin ten można przedłużyć – w odniesieniu do drugiego środka identyfikacji – maksymalnie do 60 dni od dnia narodzin zwierzęcia.

Zwierzę nie może opuścić gospodarstwa, w którym się urodziło, przed umieszczeniem dwóch środków identyfikacji na tym zwierzęciu.

2. W celu umożliwienia umieszczenia środków identyfikacji w szczególnych okolicznościach związanych z występowaniem praktycznych trudności Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 22b w celu określenia szczególnych okoliczności, w których państwa członkowskie mogą przedłużać maksymalne terminy umieszczenia środków identyfikacji określone w ust. 1 akapit pierwszy i drugi. Państwa członkowskie informują Komisję o każdym przypadku skorzystania z tej możliwości.

Artykuł 4b

Identyfikacja zwierząt z państw trzecich

1. Każde zwierzę podlegające kontrolom weterynaryjnym zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG, wprowadzane do Unii z państwa trzeciego i przeznaczone do umieszczenia w gospodarstwie przeznaczenia położonym na terytorium Unii, identyfikuje się w gospodarstwie przeznaczenia przy użyciu środków identyfikacji określonych w art. 4 ust. 1.

Informacje dotyczące pierwotnych środków identyfikacji umieszczonych na zwierzęciu w państwie trzecim pochodzenia rejestruje się w komputerowej bazie danych przewidzianej w art. 5 wraz z niepowtarzalnym kodem identyfikacyjnym środków identyfikacji przydzielonych danemu zwierzęciu przez państwo członkowskie przeznaczenia.

Akapit pierwszy nie ma jednak zastosowania do zwierząt przeznaczonych bezpośrednio do rzeźni znajdującej się w państwie członkowskim, pod warunkiem że zwierzęta poddaje się ubojowi w terminie 20 dni od dnia przeprowadzenia tych kontroli weterynaryjnych zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG.

2. Środki identyfikacji zwierząt, o których mowa w art. 4 ust. 1, umieszcza się w maksymalnym terminie określanym przez państwo członkowskie, w którym znajduje się gospodarstwo przeznaczenia. Termin ten nie może przekroczyć 20 dni od dnia przeprowadzenia kontroli weterynaryjnych, o których mowa w ust. 1.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, ze względów związanych z rozwojem fizjologicznym zwierząt, termin ten można przedłużyć – w odniesieniu do drugiego środka identyfikacji – maksymalnie do 60 dni od dnia narodzin zwierzęcia.

W każdym przypadku dwa środki identyfikacji, o których mowa w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy, umieszcza się na zwierzętach, zanim opuszczą gospodarstwo przeznaczenia.

3. Jeżeli gospodarstwo przeznaczenia znajduje się w państwie członkowskim, które wprowadziło na podstawie art. 4 ust. 4 akapit drugi przepisy krajowe nakładające obowiązek stosowania identyfikatora elektronicznego, zwierzęta identyfikuje się przy użyciu tego identyfikatora elektronicznego w gospodarstwie przeznaczenia w Unii w terminie określonym przez państwo członkowskie przeznaczenia. Termin ten nie może przekroczyć 20 dni od dnia przeprowadzenia kontroli weterynaryjnych, o których mowa w ust. 1.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, ze względów związanych z rozwojem fizjologicznym zwierząt, termin ten można przedłużyć – w odniesieniu do drugiego środka identyfikacji – maksymalnie do 60 dni od dnia narodzin zwierzęcia.

W każdym przypadku identyfikator elektroniczny umieszcza się na zwierzętach zanim opuszczą gospodarstwo przeznaczenia.

Artykuł 4c

Identyfikacja zwierząt przemieszczanych z jednego państwa członkowskiego do innego

1. Zwierzęta przemieszczane z jednego państwa członkowskiego do innego zachowują pierwotne środki identyfikacji, które umieszczono na nich zgodnie z art. 4 ust. 1.

Jednak w drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, poczynając od dnia 18 lipca 2019 r. właściwa władza państwa członkowskiego przeznaczenia może zezwolić na:

- a) zastąpienie jednego ze środków identyfikacji identyfikatorem elektronicznym bez zmiany pierwotnego niepowtarzalnego kodu identyfikacyjnego zwierzęcia;
- b) zastąpienie obu środków identyfikacji dwoma nowymi środkami identyfikacji, na których obu musi być umieszczony ten sam, nowy niepowtarzalny kod identyfikacyjny. Niniejsze odstępstwo może być stosowane do pięciu lat od dnia 18 lipca 2019 r., w przypadku gdy znaki tworzące kod identyfikacyjny zwykłego kolczyka zwierzęcia nie umożliwiają umieszczenia identyfikatora elektronicznego z takim samym niepowtarzalnym kodem identyfikacyjnym, i pod warunkiem że zwierzę urodziło się przed dniem wejścia w życie aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 4 ust. 3 akapit drugi lit. c).

2. Jeżeli gospodarstwo przeznaczenia znajduje się w państwie członkowskim, które wprowadziło przepisy krajowe nakładające obowiązek stosowania identyfikatora elektronicznego, zwierzęta identyfikuje się przy użyciu tego identyfikatora elektronicznego najpóźniej w gospodarstwie przeznaczenia w maksymalnym terminie określonym przez państwo członkowskie, w którym gospodarstwo przeznaczenia się znajduje. Ten maksymalny termin nie może przekraczać 20 dni od dnia przybycia zwierząt do gospodarstwa przeznaczenia.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, ze względów związanych z rozwojem fizjologicznym zwierząt, termin ten można przedłużyć – w odniesieniu do drugiego środka identyfikacji – maksymalnie do 60 dni od dnia narodzin zwierzęcia.

W każdym przypadku identyfikator elektroniczny umieszcza się na zwierzętach, zanim opuszczą gospodarstwo przeznaczenia.

Akapit pierwszy nie ma jednak zastosowania do zwierząt przeznaczonych bezpośrednio do rzeźni znajdującej się na terytorium państwa członkowskiego, które wprowadziło przepisy krajowe nakładające obowiązek stosowania identyfikatora elektronicznego.

Artykuł 4d

Usunięcie, modyfikacja lub zastąpienie środków identyfikacji

Środków identyfikacji nie można usuwać, modyfikować ani zastępować bez zezwolenia właściwej władzy. Zezwolenia takiego można udzielić wyłącznie w wypadku, gdy usunięcie, modyfikacja lub zastąpienie nie zagrażają identyfikowalności zwierzęcia i gdy możliwa jest indywidualna identyfikacja zwierzęcia, łącznie z gospodarstwem, w którym zwierzę się urodziło.

Wszelkie przypadki zastąpienia kodu identyfikacyjnego rejestruje się w komputerowej bazie danych przewidzianej w art. 5 wraz z niepowtarzalnym kodem identyfikacyjnym pierwotnych środków identyfikacji zwierzęcia.”;

- 6) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Właściwe władze państw członkowskich tworzą komputerową bazę danych zgodnie z przepisami art. 14 i 18 dyrektywy 64/432/EWG.

Państwa członkowskie mogą wymieniać dane elektroniczne między komputerowymi bazami danych od dnia, w którym Komisja uzna, że system wymiany danych jest w pełni uruchomiony. Wymiana ta odbywa się w sposób gwarantujący ochronę danych i zapobiegający wszelkim nadużyciom w celu ochrony interesów posiadacza.

W celu zapewnienia elektronicznej wymiany informacji między państwami członkowskimi Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 22b w celu określenia zasad dotyczących danych wymienianych między komputerowymi bazami danych państw członkowskich.

W drodze aktów wykonawczych Komisja określa warunki techniczne i tryb takiej wymiany oraz uznaje fakt pełnego uruchomienia systemu wymiany danych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.”;

7) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Jeżeli państwo członkowskie nie prowadzi wymiany danych elektronicznych z innymi państwami członkowskimi w ramach systemu wymiany elektronicznej, o którym mowa w art. 5, wówczas:

- a) dla każdego zwierzęcia przeznaczonego do handlu wewnątrz Unii właściwa władza tego państwa członkowskiego wydaje paszport na podstawie informacji zawartych w komputerowej bazie danych ustanowionej w tym państwie członkowskim;
- b) każde zwierzę, dla którego wydaje się paszport, jest przemieszczane z jednego państwa członkowskiego do innego zawsze wraz z tym paszportem;
- c) po dostarczeniu zwierzęcia do gospodarstwa przeznaczenia paszport towarzyszący zwierzęciu przekazuje się właściwej władzy państwa członkowskiego, w którym znajduje się gospodarstwo przeznaczenia.

2. W celu umożliwienia śledzenia przemieszczania zwierząt wstecz aż od gospodarstwa pochodzenia znajdującego się w państwie członkowskim Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 22b w celu określenia zasad dotyczących informacji z komputerowej bazy danych, które mają się znaleźć w paszporcie zwierząt, w tym środków przejściowych wymaganych do ich wprowadzenia.”;

8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody w przyjęciu przez państwo członkowskie krajowych przepisów dotyczących wydawania paszportów dla zwierząt nieprzeznaczonych do handlu wewnątrz Unii.”;

9) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„— zgłaszania właściwym władzom wszystkich przemieszczeń do i z gospodarstwa oraz wszystkich przypadków urodzenia i śmierci zwierząt w gospodarstwie wraz z datami tych zdarzeń w maksymalnym terminie określonym przez dane państwo członkowskie; ten maksymalny termin wynosi co najmniej trzy dni i nie przekracza siedmiu dni od dnia jednego z tych zdarzeń; państwa członkowskie mogą zwrócić się do Komisji z wnioskiem o przedłużenie maksymalnego siedmiodniowego terminu.”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„W celu uwzględnienia praktycznych trudności w wyjątkowych przypadkach Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 22b w celu określenia wyjątkowych okoliczności, w których państwa członkowskie mogą przedłużyć maksymalny siedmiodniowy termin określony w akapicie pierwszym tiret drugie, wraz z maksymalnym czasem takiego przedłużenia, który nie może przekraczać 14 dni po upływie siedmiodniowego terminu, o którym mowa w akapicie pierwszym tiret drugie.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W celu zapewnienia odpowiedniej i skutecznej identyfikowalności bydła przemieszczanego na potrzeby sezonowego wypasu Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych dotyczących państw członkowskich lub części państw członkowskich, gdzie mają zastosowanie szczegółowe zasady dotyczące sezonowego wypasu, obejmujących zakres czasu, szczegółowe obowiązki posiadaczy i zasady dotyczące rejestrowania gospodarstw i rejestrowania takich przemieszczeń bydła, w tym środków przejściowych wymaganych do ich wprowadzenia.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 prowadzenie rejestru jest dobrowolne w przypadku posiadaczy, którzy:

a) mają dostęp do komputerowej bazy danych przewidzianej w art. 5, która zawiera już informacje uwzględnione w rejestrze; oraz

b) wprowadzają lub wprowadzili aktualne informacje bezpośrednio do komputerowej bazy danych przewidzianej w art. 5.

6. W celu zapewnienia dokładności i wiarygodności informacji, które mają być zawarte w rejestrze gospodarstw, o którym mowa w niniejszym artykule, Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych określających niezbędne zasady dotyczące tych informacji, w tym środków przejściowych wymaganych do ich wprowadzenia.”;

10) uchyla się art. 8;

11) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Szkolenia

Państwa członkowskie zapewniają, aby każda osoba odpowiedzialna za identyfikację i rejestrację zwierząt otrzymała instrukcje i wytyczne dotyczące odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia i wszystkich aktów delegowanych i wykonawczych przyjętych przez Komisję na mocy niniejszego rozporządzenia.

W każdym przypadku, gdy odpowiednie przepisy zostaną zmienione, osobie, o której mowa w akapicie pierwszym, udostępni się stosowne informacje.

Państwa członkowskie zapewniają dostępność właściwych szkoleń.

Komisja ułatwia wymianę najlepszych praktyk w celu poprawy jakości informacji i szkoleń w całej Unii.”;

12) uchyla się art. 10;

13) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Do celów niniejszego tytułu zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) »mięso wołowe« oznacza wszelkie produkty objęte kodami CN 0201, 0202, 0206 10 95 oraz 0206 29 91;
- 2) »etykietowanie« oznacza umieszczenie etykiety na każdym kawałku lub kawałkach mięsa lub na ich opakowaniach, albo, w przypadku produktów niepakowanych, udostępnienie konsumentowi odpowiednich informacji w formie pisemnej poprzez uwidocznienie ich w punkcie sprzedaży;
- 3) »organizacja« oznacza grupę podmiotów gospodarczych z tego samego lub z różnych części handlu mięsem wołowym;
- 4) »mięso mielone« oznacza mięso bez kości, które zostało rozdrobnione i zawiera mniej niż 1 % soli, objęte kodami CN 0201, 0202, 0206 10 95 i 0206 29 91;
- 5) »mięso drobne« oznacza drobne kawałki mięsa uznane za zdatne do spożycia przez ludzi, uzyskane wyłącznie w wyniku wykrawania przy odkostnianiu tusz lub przy rozbiórce mięsa;
- 6) »mięso siekane« oznacza mięso pokrojone w drobne kostki, plasterki lub inne indywidualne porcje, które nie wymagają już dalszego krojenia przez podmiot gospodarczy przed dokonaniem zakupu przez konsumenta końcowego i które mogą być bezpośrednio wykorzystane przez tego konsumenta. Niniejsza definicja nie obejmuje mięsa mielonego ani mięsa drobnego.”;

14) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 3 i 4;

b) w ust. 5 zdanie wprowadzające w lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) Podmioty gospodarcze i organizacje wskazują również na etykietach informacje dotyczące.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. W celu uniknięcia zbędnego powielania wskazań na etykiecie mięsa wołowego pochodzącego z państw członkowskich lub państw trzecich, w których wyhodowano zwierzęta, Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych dotyczących uproszczonego przedstawiania informacji w przypadku bardzo krótkiego pobytu zwierzęcia w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, w którym się urodziło lub w którym dokonano uboju.

Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje zasady dotyczące maksymalnego rozmiaru i składu grupy zwierząt, o których mowa w ust. 1 i ust. 2 lit. a), uwzględniając ograniczenia co do jednorodności grupy zwierząt, z których pochodzi to mięso siekane i mięso drobne. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.”;

15) art. 14 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„W celu zapewnienia zgodności z horyzontalnymi przepisami dotyczącymi etykietowania w niniejszej sekcji Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 22b w celu określenia – na podstawie doświadczeń związanych z mięsem mielonym – przepisów równoważnych z przepisami zawartymi w pierwszych trzech akapitach niniejszego artykułu, odnoszących się do drobnego mięsa wołowego lub siekanego mięsa wołowego.”;

16) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Obowiązkowe etykietowanie mięsa wołowego pochodzącego z państw trzecich

Na zasadzie odstępstwa od art. 13 mięso wołowe przywożone na terytorium Unii, w odniesieniu do którego nie wszystkie informacje określone w art. 13 są dostępne, etykietuje się z podaniem następujących informacji:

»Pochodzenie: spoza UE« oraz »Ubój w: (nazwa państwa trzeciego)«.”;

17) od dnia 13 grudnia 2014 r.:

a) tytuł tytułu II sekcja II otrzymuje brzmienie „Etykietowanie dobrowolne”;

b) uchyla się art. 16, 17 i 18; oraz

c) w tytule II sekcja II dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Zasady ogólne

Informacje na temat żywności inne niż informacje przewidziane w art. 13, 14 i 15 dobrowolnie zamieszczane na etykietach przez podmioty gospodarcze lub organizacje wprowadzające do obrotu mięso wołowe muszą być obiektywne, możliwe do sprawdzenia przez właściwe władze i zrozumiałe dla konsumentów.

Informacje te muszą być zgodne z horyzontalnymi przepisami w zakresie etykietowania, a w szczególności z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 (*).

W przypadku niewywiązywania się przez podmioty gospodarcze lub organizacje wprowadzające do obrotu mięso wołowe z obowiązków, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim, właściwa władza nakłada stosowne sankcje przewidziane w art. 22.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 22b aktów delegowanych dotyczących definicji i wymogów mających zastosowanie do terminów lub kategorii terminów, które można umieścić na etykietach paczkowanego, świeżego i mrożonego mięsa wołowego i cielęcego.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).”;

18) uchyla się art. 19, 20 i 21;

19) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia.

Przewidziane środki kontroli stosuje się bez uszczerbku dla wszelkich innych środków kontroli, jakie Komisja może zastosować na podstawie art. 9 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95.

Wszelkie sankcje nałożone przez państwo członkowskie na posiadacza, podmiot gospodarczy lub organizację wprowadzającą do obrotu mięso wołowe muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Właściwa władza co roku przeprowadza minimalną liczbę oficjalnych kontroli w odniesieniu do identyfikacji i rejestracji zwierząt, które muszą obejmować co najmniej 3 % gospodarstw.

Właściwa władza niezwłocznie zwiększa minimalną liczbę oficjalnych kontroli, o których mowa w akapicie drugim, w przypadku ustalenia, że przepisy dotyczące identyfikacji i rejestracji zwierząt nie są przestrzegane.

Wyboru gospodarstw, które zostaną objęte kontrolą przez właściwą władzę, dokonuje się na podstawie analizy ryzyka.

Do dnia 31 sierpnia każde państwo członkowskie przedstawia Komisji roczne sprawozdanie z przeprowadzania oficjalnych kontroli w poprzednim roku.

2. Niezależnie od ust. 1 właściwa władza nakłada na posiadacza następujące sankcje administracyjne:

- a) jeżeli co najmniej jedno zwierzę w gospodarstwie nie spełnia przepisów ustanowionych w tytule I: ograniczenie na przemieszczanie wszystkich zwierząt do i z tego gospodarstwa danego posiadacza;
- b) w przypadku zwierząt, dla których wymogi dotyczące identyfikacji i rejestracji ustanowione w tytule I nie są całkowicie spełnione: ograniczenie ze skutkiem natychmiastowym na przemieszczanie wyłącznie tych zwierząt, dopóki te wymogi nie zostaną całkowicie spełnione;
- c) jeżeli w jednym gospodarstwie liczba zwierząt, dla których wymogi dotyczące identyfikacji i rejestracji ustanowione w tytule I nie są całkowicie spełnione, przekracza 20 %: ograniczenie ze skutkiem natychmiastowym na przemieszczanie wszystkich zwierząt przebywających w tym gospodarstwie; w odniesieniu do gospodarstw, w których liczba zwierząt nie przekracza 10, środek ten ma zastosowanie, jeżeli więcej niż dwoje zwierząt nie zostało w pełni poddanych identyfikacji zgodnie z wymogami ustanowionymi w tytule I;
- d) jeżeli posiadacz zwierzęcia nie może potwierdzić autentyczności identyfikacji tego zwierzęcia i identyfikowalności: w stosownych przypadkach i na podstawie oceny ryzyka dla zdrowia zwierząt i bezpieczeństwa żywności, zniszczenie tego zwierzęcia bez odszkodowania;

- e) jeżeli posiadacz nie zgłosi właściwej władzy przemieszczenia zwierzęcia do i ze swojego gospodarstwa zgodnie z art. 7 ust. 1 tiret drugie, właściwa władza ogranicza przemieszczanie zwierząt do i z tego gospodarstwa;
- f) jeżeli posiadacz zwierząt nie zgłosi właściwej władzy przypadków urodzenia lub śmierci zwierząt zgodnie z art. 7 ust. 1 tiret drugie, właściwa władza ogranicza przemieszczanie zwierząt do i z tego gospodarstwa;
- g) w razie uporczywego nieuiszczenia przez posiadacza opłat, o których mowa w art. 9, państwa członkowskie mogą ograniczyć przemieszczanie zwierząt z i do gospodarstwa tego posiadacza.

3. Niezależnie od ust. 1, jeżeli podmioty gospodarcze i organizacje wprowadzające mięso wołowe do obrotu oznakowały mięso wołowe, nie wywiązując się ze swoich obowiązków ustanowionych w tytule II, państwa członkowskie, w stosownych przypadkach i zgodnie z zasadą proporcjonalności, żądają odpowiednio wycofania mięsa wołowego z obrotu. W uzupełnieniu sankcji, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą:

- a) jeżeli dane mięso jest zgodne z odnośnymi przepisami weterynaryjnymi i dotyczącymi higieny, zezwolić na:
 - (i) wprowadzenie takiego mięsa wołowego do obrotu po jego właściwym oznakowaniu zgodnie z wymogami Unii; lub
 - (ii) skierowanie takiego mięsa wołowego bezpośrednio do przetworzenia na produkty inne niż produkty wskazane w art. 12 tiret pierwsze;
- b) zarządzić zawieszenie lub wycofywanie zatwierdzenia danych podmiotów gospodarczych i organizacji.

4. Eksperci Komisji, we współpracy z właściwymi władzami:

- a) sprawdzają, czy państwa członkowskie stosują się do wymagań niniejszego rozporządzenia;
- b) prowadzą kontrole na miejscu w celu zapewnienia, aby wszelkie kontrole przeprowadzane były zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

5. Państwo członkowskie, na którego terytorium przeprowadza się kontrolę na miejscu, zapewnia ekspertom Komisji wszelką pomoc, jaka może im być potrzebna do wykonania ich zadań. Przed sporządzeniem i rozesłaniem sprawozdania końcowego wyniki kontroli zostają omówione z właściwą władzą zainteresowanego państwa członkowskiego. W stosownych przypadkach sprawozdanie to zawiera zalecenia dla państw członkowskich dotyczące poprawy zgodności z niniejszym rozporządzeniem.”;

20) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 22a

Właściwe władze

Państwa członkowskie wyznaczają właściwą władzę lub właściwe władze odpowiedzialne za zapewnienie zgodności z niniejszym rozporządzeniem oraz ze wszystkim aktami przyjętymi przez Komisję na jego podstawie.

Państwa członkowskie przekazują Komisji i pozostałym państwom członkowskim informację o wyznaczonych przez siebie władzach.

Artykuł 22b

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 1, 3 i 5, art. 4a ust. 2, art. 5, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 1, 2 i 6, art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 4 i art. 15a powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 17 lipca 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4 ust. 1, 3 i 5, art. 4a ust. 2, art. 5, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 1, 2 i 6, art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 4 i art. 15a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 ust. 1, 3 i 5, art. 4a ust. 2, art. 5, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 1, 2 i 6, art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 4 i art. 15a wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

21) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga, w zakresie aktów wykonawczych przyjmowanych zgodnie z art. 4 ust. 3 i 5, art. 5 i art. 13 ust. 6, Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002 (*).

Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, gdy przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to zwykła większość członków komitetu.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

22) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 23a

Sprawozdanie i dalsze działania ustawodawcze

Nie później niż:

- dnia 18 lipca 2019 r. w przypadku przepisów dotyczących dobrowolnego etykietowania, i
- dnia 18 lipca 2023 r. w przypadku przepisów dotyczących identyfikacji elektronicznej,

Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie odpowiednie sprawozdania dotyczące wykonania i skutków niniejszego rozporządzenia, w tym – w przypadku pierwszego sprawozdania – dotyczące możliwości przeglądu przepisów dotyczących dobrowolnego etykietowania, a w przypadku drugiego – dotyczące technicznej i ekonomicznej wykonalności wprowadzenia obowiązkowej identyfikacji elektronicznej na całym terytorium Unii.

W razie potrzeby tym sprawozdaniom towarzyszyć będą odpowiednie wnioski ustawodawcze.”;

23) dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK I

ŚRODKI IDENTYFIKACJI

A) ZWYKŁE KOLCZYKI

ZE SKUTKIEM OD DNIA 18 LIPCA 2019 r.

B) IDENTYFIKATOR ELEKTRONICZNY W FORMIE KOLCZYKA ELEKTRONICZNEGO

C) IDENTYFIKATOR ELEKTRONICZNY W FORMIE KAPSUŁKI CERAMICZNEJ (BOLUSA)

D) IDENTYFIKATOR ELEKTRONICZNY W FORMIE WSZCZEPIANEGO TRANSPONDERA”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 maja 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący